

Påskriket

A man wearing a dark green hat with an orange band and a dark jacket is sitting in a forest. He is holding a baby who is wearing a light blue hat with a bear face and a blue and white striped shirt. A dog with black, tan, and white fur is sitting in front of him, looking to the right. The background is a dense forest of tall, thin trees.

Dunker-ringens Påskrik nr. 36

desember 2006

Er du ute i naturen, f.eks. på jakt, får du mange opplevelser du aldri ville fått ellers. Her har Hallvard Hegna foreviget et nydelig høstlandskap.

Formannen har ordet

Da er atter en ny jakt sesong godt i gang. La oss håpe den blir atskillig lengre en fjorårets sesong, som på disse kanter endte i mye snø og tidlig båndtvang. Vi har hatt våre turer på fjellet, og vi har benyttet mange feriedager på våre kjære hunder og på vår hobby.

SIGMUND JOHANSEN

Noen av oss har også benyttet mang en kveldsstund på den fantastiske oppfinnelsen, kalt stolsekk. Husk nå at sesongen på langt nær er over, mange steder er det jakt ut februar, og det er vanligvis ikke båndtvang før 1. april. Vinterjakt kan mange ganger gi oss flotte opplevelser med mange gode

loser. Mange av de beste losene kan gjerne komme utover i mars når sola begynner å varme, og snøen blir litt "seig". En annen fordel med å "dra ut" sesongen lengst mulig er at det blir desto kortere til neste sesong.

Vi pratet på årsmøtet om at dette året skulle styret bruke til å bedre organiseringen og styrke organisasjonen som sådan. Jeg føler vi er på god vei med dette. Vi mistet, av forskjellige årsaker, 77 medlemmer i 2005, og jeg sa på årsmøtet at disse skulle vi ha tilbake ganske snart. Vi er pr dags dato 634 stykker, som betyr at vi er på god vei til å klare dette. Arbeidsoppgavene til ringen tærer tidvis ganske hardt på enkelte av styremedlemmene, husk at dette er arbeid som skjer helt på frivillig basis, på kvelds og helgestunder. Med bakgrunn i dette, og for å bedre organisasjonen, har styret besluttet å øke antall styremedlemmer med 1 stk. Dette styremedlemmet er tiltenkt funksjon som organisasjonssekretær. Styret vil fremme forslag om dette på årsmøtet.

Som dere ser andre plasser i bladet, skal vi etter tre flotte år i Valdres denne gangen til Telemark. Jeg vil først få takke Vest-Oppland HHK for et veldig godt samarbeid i disse tre årene både mht samlinga og rasemesterskapet. Jeg må også få ønske alle velkommen til Telemark. Jeg tror dette blir ei veldig trivelig samling, hvor jeg føler at THK virkelig legger seg i selen for at dette skal bli bra. Vi håper derfor at flest mulig kommer og blir med på våre arrangementer.

Mesterskaps sesongen er også på det nærmeste ferdig. Vi har hatt Mesterskap for Norske Raser, Europapokalkonkurransen, Distriktsmesterskap og Norgesmesterskap. Jeg vil rette en stor takk til våre deltagere på disse mesterskapene. Spesielt hyggelig er det at hele 25 dunkere stilte på distriktsmesterskapene, mot 17 siste sesong. Når så 14 stykker av disse jager IEP, stadfester dette det vi har hatt på følelsen lenge. Dunkeren er i framgang, håper det blir lenge til neste gang vi hører 'dunkeren var så mye bedre før'.

Å ha flest mulig på DM er det aller viktigste, bare på denne måten får vi mange med i NM. Hva som skjer i NM, er litt mer

tilfeldig, der er det 'stang ut / inn'. En må være heldig med dagen, terrenget, haren og ikke minst dommeren, slik det har blitt. Jeg føler allikevel jeg må få gratulere vinneren Hamilton Tanja til Morten Skjølås, som ble Norgesmester for annen gang. Dette er en helt ekstraordinær hund, som gjennom mange sesonger har hevdet seg på øverste hylle. Vår bestemann og vinner av jakt-pokalen må også nevnes, å komme tilbake etter fjoråret med boreliasmitte og få fullklaff først i DM og deretter bra prestasjon i Norgesmesterskapet var bra, veldig bra! Gratulerer Rune!

Legger med et bilde av eldre årgang. Det er undertegnede med første hare for min første hund, Pelle. For ordens skyld, ikke den brune til venstre, men den sort/blakke til høyre. Begivenheten fant sted i Torpa det Herrens år 1990.

Europapokal-konkurransen 21.10.06 i Østerrike

Fransk koppel av rase Chien d'Ariegeois

Allerede onsdag 18.10. kl. 07.00 dro vi, 4 mann og to hunder, fra Gardermoen med kurs for Brandlucken i Almenland i Styria (en region i Østerrike).

STEINAR JOHNSEN

Vi fløy via København til Wien, hvor det sto klar en 9-seters leiebil til oss.

I løpet av et par-tre timer greide undertegnede og Jonny Brustad (også kalt sommarsunga) å følge motorveien (A2) nesten til Graz, før vi svingte av og tråklet oss opp og ned noen smale svingete veier fram til Gasthof Bauernhofer i Brandlucken. Dette lå ca. 1.100 m.o.h.

I tillegg til hotellet besto dette stedet av et lite gårdsbruk og en 5-6 bolighus.

Underveis hadde vi hele tiden, fra baksetet, fått gode råd og "konstruktiv" kritikk fra Knut Jellum og Tom Wenger (også kalt gammel-haran).

Knut og Tom var med som internasjonale dommere, og representerte NHKF. Knut var i tillegg Norsk Kennelklubbs representant til FCI (FCI er den internasjonale Kennelklubben). De har jo begge god erfaring fra tidligere europamesterskap.

Men hovedpersonene på turen var jo egentlig dunkeren Robber, og haldenstøveren Mjøsheimens Heika. De så forøvrig ut til å ha taklet flyturen bra.

Distriktet mesterskapet var lagt til, var veldig vakkert, med mange små velstelte

*Over: Denne vindmølle forsynte et tettsted med ca 200 hus, med strøm.
Under: Jonny Brustad og Steinar Johnsen med hunder.*

gårder og hus. Det var mange store grønne enger med litt skog innimellom, veldig bratte lier med noe blandingsskog og en del gran plantefelt. Lenger nede i lavlandet var det mange enorme eplegårder.

For de fastboende, iallefall de litt tilårskomne, var vanlig arbeidsantrekk: lænnickers, ullstrømper, grønn lodenjakke (Lena! Det lar seg ikke gjøre å få disse orda til å stå riktig etter hverandre.)

og den klassiske grønne alpehatten med orrhanefjør i. Dette var også jaktantrekket, da med kikkert og lang vandrekjopp m/ jernbeslått brodd og kløft i toppen for rifleanlegg.

Alle var også veldig høflige, de hilste oss med "gross gut" og "wiedersehen" fra alle kanter.

Mat og drikke var godt, og i rikelige mengder, bortsett fra snapsen, som enten smakte Zalo, furukvae eller dårlig hjemmebrent!

Mesterskapet var godt arrangert, og spesielt terrengsjefen hadde gjort en kjempeinnsats for å skaffe til veie ca 150.000 mål med terreng, innefor en radius på under en times kjøring.

Typisk størrelse på et gårdsbruk var ikke mer enn ca. 200 mål jaktterreng, så han hadde nok hatt noen telefonsamtaler .

De små og BRATTE terrengene gjorde at de jaktet på en litt annen måte enn oss, med kortere drev, tettere poster og mer dresserte hunder.

Fredag var det dommermøte, veterinærkontroll av hundene og festmiddag på kvelden. Her var det fullsatt sal, med hornmusikk fra alpehorn, masse taler og presentasjoner av flere lands jegerforbundspremier og kennelklubs-presidenter. Dette gikk på tysk, italiensk og fransk. Vi forstod minimalt, men klappet med de andre.

Også hver deltagende nasjons hunder og hundeførere ble presentert. Vi fikk også tildelt internasjonal dommer, nasjonal dommer og "revirführer" (kjentmann) for morgendagen.

Prøvereglene er helt annerledes enn dem vi er vant til i Norge, en har blant annet bare 90 minutter til rådighet for å ta ut hare. Klarer en ikke dette, får en et nytt slipp på 60 min

Dødtap regnes etter 30 min., og total tapstid kan ikke være mer enn 60 min.

Viltet her besto av felthare og rådyr, mest rådyr!

Dagtemperatur gikk fort opp mot 20 varmegrader, og om natta lå det på fra 0 til -3. Været hadde vært stabilt med blå himmel i lengre tid, og det var lenge siden det hadde kommet noe nedbør. Dette lovet ikke det beste for morgendagen, men vi håpet på å finne haren raskt, jage en time og komme tidlig til lunsjen. Værre kunne det vel ikke være? (Gamleharan var selvfølgelig mer skeptisk.)

Det skulle også vise seg å bli noe vanskeligere. Slipp var 07:15. Lørdag morgen sto jeg ute i god tid og ventet. Begge dommere var kommet, men kjentmannen glimret med sitt fravær.

Etter ei stund hadde de fått tak i en reserve (han jaktet bare rådyr, men var hyggelig allikevel), og prøveterrenget ble også byttet, slik at vi bare gikk tvers over parkeringsplassen foran hotellet, og slapp øverst i en liten slalåmbakke.

Det var fot med en gang, men Robber måtte bruke en del tid på dette før han kom seg ut av bakken og inn skogen. Da kom snart de første støyt, og ut i bakken kom et rådyr.

Da tenkte jeg hardt på RR-prøven vi hadde tatt, mens jeg snørte sekken og gjorde meg klar til en spurt. Rådyret tok det forøvrig rolig og Robber jobbet med sin harafot. Puh!

Ja, så hadde det gått 90 min. Dommeren sa ingenting, og jeg så jo ikke på klokken, men spilte dum. (Det går egentlig nesten av seg selv.) Så tok Robber endelig ut. Men da sa dommeren at det var synd, for det var for sent! Jeg fikk da koblet ganske snart, første gang jeg har satt slik pris på et tap etter 10 min!!!

Etter endel fram og tilbake, ble det så ordnet med nytt terreng og ny kjentmann. Etter en liten biltur slapp vi så i et veldig bratt og tett skogholt. Fot og uttak med en gang, og dommeren skrek "hase sehen". Men etter noen turer opp bratte lier i 18 varmegrader, orket rett og slett ikke Robber mer. Det ble ikke mer enn 24 min los.

Da vi kom til hotellet, fikk jeg etterhvert høre at det var 3 hunder som hadde klart 60

Jeg vil takke Knut Jellum, Tom Wenger og Jonny Brustad for et hyggelig reisefølge, og for at de har bidratt til at reisa gikk knirkefritt. Fly, bil og hotellrom var bestilt på forhånd. Hunder og koffertar skled også fint igjennom tollene begge veier. Selv om vi hadde håpet på en noe bedre plassering, så hadde vi noen fine dager, med sightseeing og bl. annet besøk på et gammelt grått vertshus, enslig beliggende på fjellet. Her

Dommere og kjentmann på første slipp prøvedagen.

min. lostid. Men Heika til Jonny Brustad hadde dessverre ikke fått ut.

Etter dommermøtet ble jeg litt overrasket da jeg hørte at 24 min + egenskapspoeng hadde holdt til 3 pr. og 7. plass. Vinneren ble finskstøver Käskevän Eetu til Erkki Juntti, han ble med dette også internasjonal jaktchampion.

På kvelden var det igjen festmiddag, med den samme hornmusikk, taler og applaus. Til slutt var det høytidelig premieutdeling og fotografering.

trykte det seg inn over 100 personer for mat og drikke, samt underholdning av tre lokale musikanter som jodlet, sang og leste dikt.

Gud vet hvor alle kom ifra, det sto heller ingen biler igjen der til morgenen etter!!!

Det ble ei lang reise, og det kostet jo forholdsvis mye for å få slippe hunden 3-4 timer, men jeg er glad jeg fikk mulighet til å delta.

Denne turen vil jeg ikke glemme med det første.

*Materialforvalter
Marius Lundby med
sin kennel.
Fra venstre; Hero,
Famous og Rusken.
Foto: privat.*

*Under:
Mats Marka med
Scott under vellykket
jakt.
Foto: Kjell Marka.*

Jentene på harejakt!

Harejaktens dag ble markert med jentetur i Engulvsfjellet jaktområde i Åmot Kommune, nærmere bestemt "musfritt".

To voksne damer samt tre jenter i alderen ett og et halvt, 3 og 5 år, og selvfølgelig hovedpersonen selv, Rusken 15483/04.

Vi fant ferske harespor og bestemte oss for å slippe på de. Barna fulgte spent med når Rusken bykset seg ivrig av gårde.

Mens vi ventet og håpet på los, gjorde vi opp varme, spikket spyd og forberedte pølsegrilling. Plutselig dukket Rusken opp med tydelig iver i kroppen, han hadde vært borti noe! Etter en rask hilserunde forsvant han ut av syne. Ti minutter går, Rusken får

pus på bena!

Losen går så det gnistrer utover lia, klart vær og fine forhold gjorde sitt til at hørbareheten ble optimal. Etter en god halvtime var losen på tur mot oss. Plutselig dukker haren opp på veien. Forventningene ble innfridd, vi fikk se harepusen!

Mens losen går rundt oss, griller vi pølser og nyter den deilige dagen ute i det fri!

Hilsen Fra Monica, Linda, Ada, Gina og Elida Persson

Subhan Shafiq, Emran Surizeh og Mathias Alther Somby på harejakt i Gausdal Vestfjell

Minoritetsjegere i Gausdal

I oktober deltok 13 jegere fra Agenda X fra Oslo på harejakt på Revsjøen i Gausdal Vestfjell. Gausdal Jeger og Fiskerforening var forespurt om å ta med seg ungdommene ut for å lære mer om hare- og rypejakt i praksis.

BJØRN GRANLY, ANNE LENA OPHEIM

Det er Agenda X, ungdomsavdelingen til Antirasistisk Senter, som er grunnen til at en gjeng ungdommer fra Oslo er i Gausdal på jakt. Agenda X er for ungdom som lever i et flerkulturelt samfunn. De som kom til Gausdal var slett ikke ”grønne” når det gjaldt jakt, de hadde alle sammen bestått eksamen på jegerprøven. Foruente teoridelen, hadde de de siste månedene plukket fjær, partert ryper – og skutt på lerduer. Historien begynner for fire år siden, på Agenda Xs sommerleir. Ungdommene blir bedt om å passe seg for den blodtørstige flåtten i skogen. Om kvelden banker noen på døra til lederne. Opprømte gutter forteller at de har sett en flått. - Den var så stor, forklarer de, og måler ut en god halv-meter. - Og så hadde den stripe i ansiktet! Ungdommene hadde forvekslet grevling med flått. Tor Bach skjønnte at noe måtte gjøres. Byungdommen trengte å lære mer

om naturen. Nå leder han friluftsprosjektet Wild X, der jakt og fiske er noen av aktivitetene.

Fra Gausdal Harejegerforening var det fire harejegere som deltok. Alle hadde ute hare, med vekslende resultat.

Søndag var tre ungdommer fra Agenda X med Bjørn Granly, Frøya representerte Dunkeren og skulle lure ut haren. Hun lot seg ikke forstyrre av at det var uvante hudfarge på jaktfølget, men lot jegere være jegere og lette etter haren. Jegerne fikk tøyd tålmodet sitt, for Frøya hadde fot i flere timer. Men det var likevel stor stemning under jakturen, og de fikk belønning for tålmodet da Frøya fikk los og haren viste seg fram. Alle stilte seg på post, og 2 av dem får haren løpende rett imot seg. Men pumpehagle er kanskje ikke det som egner seg best til harejakt, denne haren ble iallefall skremt langt unna av et noe støyende ladegrep.

Det ble så klart kokt kaffe over åpen flamme på jakturen, som seg hør og bør en ekte harejeger. Turen ga tydeligvis mersmak for de unge jegerne, for alle hadde lyst til å jakte mer. Som en av dem sa - gausdølene er mye triveligere i skogen enn ellers, selv om det var litt vanskelig å skjønne dialekta, for en gausdøl knoter så klart ikke, "ihvertfall itte på jakt".

Vi oppfordrer våre lesere til å komme med innlegg til Påskriket!

Ta kontakt gjennom våre nettsider www.dunkerringen.no

eller til

Anne Lena Opheim, 2651 Østre Gausdal.

Telefon 958 076 71

Årsmøte og samling i Dunker-ringen 2007

Sted: Sanda Camping i Bø

Dato: 19-20 mai

Velkommen til Bø i Telemark

I år er vi invitert til Telemark Harehundklubb, og stedet blir Sanda Camping i Bø. Det vil det bli arrangert Unghundfremvisning i tillegg til den årlige mønstringen. Nytt av året er også vandrepokal til den beste dunkeren på utstillingen.

Program

Lørdag 19/5: Unghundfremvisning, mønstringer og årsmøte etterfulgt av sosialt.
Søndag 20/5: Utstilling med Lars Omdal som dommer.

For bestilling av overnatting kontakt Sanda Camping: www.sandacamping.no
mailto:post@sandacamping.no eller tlf 35 95 47 10

Påmelding til utstillingen

Påmelding til utstillingen sendes til:
Telemark Harehundklubb
Sam Eydesgt 281
3660 Rjukan.

Påmelding kan også mailes på: <mailto:telemark.harehund@klubb.nkk.no>

Påmeldingsavgift

Påmeldings avgift 300 til konto nr: 0530.31.48533 innen 04.05.2007.
Merkes med hundens reg. nr og navn

Profilen Sverre Hansen med hare.

Profilen – Ein trønder frå Alta

Dei som fylgde med på det som hende i harehundverda for nokre tiår sidan, vil ha merkt seg namnet Sverre Hansen frå Inderøya i Trøndelag (sør for Steinkjer). Han har hevda seg godt på jaktprøver med hundane sine, og han har vore oppdrettar.

HALLVARD HEGNA

I overskrifta har eg kalla han ”ein trønder frå Alta”. Det har seg nemleg slik at då tyskarane brende Finnmark i 1944, vart han og familien evakuert sørøver. Då var Sverre Hansen 20 år, og han hadde drive mykje med jakt, men ikkje harejakt med hund. Som vi veit, har det ikkje vore miljø for den slags jakt nordpå. Men under krigen var jakt også matauk, og no snara han ryper i hundrevis, og hare tok han og mykje av. Det var massevis av småvilt i den tida.

Då han kom til Trøndelag, vart han sjølvsagt kjend med harejegermiljøet der, og vart tent på harejakt. Då var det naturleg å skaffe seg hund. Den fyrste harehunden til Sverre Hansen var ein beagle hannhund som heitte Burre. Han var ein svært god hund, og levde til han vart 13 år. Men sidan vart det berre dunker for Sverre Hansen, og han markerte seg snart som ein ivrig og dyktig dunkermann.

Den fyrste dunkeren hans var Liss I 10150/70, deretter dottera Fanta 619/77 og hennar dotter, Mia 08951/82, som då også var av eige oppdrett. Mia vart para med Klang Hansson, som gav Rambo til Dyste, ein hund som og vart kjend, både for jaktprøveresultat og for avl. Den neste hunden vart då eit ’Ramboavkom’, Liss II 14562/92.

JUCH Fanta 619/77

Mora var JUCH Tanja (Dyste) 14862/85.

Liss I var av reint trønderblod som vart tilsett gener frå Ring 3969/75, eit avkom av Rusken og Donna Skei, og Ring var bror åt den vidgjetne Freia til Johan Skei.

Alle desse hundane til Sverre Hansen var av det beste dunkerblodet i landet, og han oppnådde mange høge premieringar med dei. Både Fanta, Mia og Liss II var jakt- og utstillingschampionar, og Fanta vart nr. 2 i Noregsmeisterskapen i 1983.

Sverre Hansen er jo ikkje nokon ungdom lenger (snart 83), men han er sprekk og går på jakt som før. Etter at han måtte gje opp ein hund som vart for stri på rådyr, har han no ei ungtispe som heiter Zara (24317/03). På utstilling har ho oppnådd høg premiering, CK og BIM, og ho er lovande på jakt.

På spørsmål om særleg minneverdige opplevingar med hundane, fortel han om då Fanta vart nr. 2 i NM, det var ved Steinkjer. Terrenget var tungt, men Fanta gjekk godt, og dei såg haren mange gonger. Då ho hadde full tid og skulle koplatt, sa dommaren at

dei skulle gjera eit eksperiment med hunden for å sjå korleis ho ville reagere. Losen kom mot dei, og han støkte haren så han gjorde eit kjempesprang til sides. Men før ho kom ned til dei, skrådde Fanta til sida og fortsette jaget som om ingen ting unormalt hadde hendt. Då vart dommaren imponert, ein støkt kan vera vrien finne att.

Andre dagen var det Johan Skei som var dommar, og det var ein hustrig dag med vind. Så var det ein brei bekk der som haren gjekk over aldri så mange gonger, men Fanta hivde seg i vatnet kvar gong, og losen gjekk strykande. Det var nære på at

JUCH Mia 08951/82

Fanta skulle ha vunne Noregsmeisterskapen den gongen.

Ei anna fin oppleving hadde Sverre Hansen med Mia, det var på ei eindagsprøve ved Lillehammer, på berr mark og med kvit hare. Dei såg haren mange gonger. Men då

Mia hadde jaga full tid, og losen kom imot dei på stigen der dei stod, støkte dommaren haren. Og Mia oppførde seg som Fanta hadde gjort. Ho skrådde av frå stigen langt frå der dei stod, og jaga vidare. ”Det har eg ikkje sett maken til,” sa dommaren, ”dét må eg skrive i avisa om.” Han skreiv då om ’trønderhunden’ som hadde imponert han på jaktprøva.

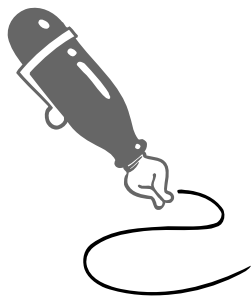
Når eg til slutt spør Sverre Hansen kva som skal til for å halde seg med så gode hundar år etter år, svarar han: ”Du må åt skogen med valpen frå han er 3-4 månader – kvar dag! For det er skogen som er skulen for

Else og Sverre Hansen med Fanta på utstilling i Steinkjer.

hunden. Det er artig og interessant å studere utviklinga åt ein hund, og å høyre den fyrste losen er ei fin oppleving,” seier Sverre Hansen.

Vi ynskjer han enno mange gode år med hundane sine.

– diktet

Det som gjorde at jeg 'falt' for dette diktet, var siste linja i første verset og stemningen i det. Harald Sverdrup har kanskje opplevd harelos på en kald dag i januar – ikke akkurat beste været å gå på jakt i. Men vi fornemmer noe uutsigelig i stemningen han skaper i diktet.

Andre verset er om evigheten. Vi gamle harejegere tenker vel litt på den også – når vi sitter mellom gamle graner og stirrer inn i glørne i en varme – og minnes farne dager i skog og mark.

Vinternatt

HARALD SVERDRUP

*Gjennom Januari blå kulde
krinker støvlene sin rytme,
som om de stadig river av
en fyrstikk for å holde varmen.
Harelosen tråkler gjennom stillheten.*

*Orion, den store jeger,
Går der oppe i evigheten
Hinsides liv og død.
Ikke et knirk lyder fra himlene,
Ikke en plystrelåt til
Store og Lille Hund.*

Harald Sverdrup (født 29. mai 1923 på Vestvågøy i Lofoten, død 26. juni 1992) var en norsk lyriker, og blant de ledende i etterkrigslitteraturen.

Sverdrups poesi er preget av en varm erotikk, og av kunnskap om og kjærlighet til naturen. Med et frodig bildespråk skriver Sverdrup om erotikk og politikk. Et tema som står svært sentralt i diktene hans, er den brutale rovdriften på naturen. Med humor, sarkasme og ikke minst ironi går han til angrep på samfunnsutviklingen i atomalderen. Han advarer oss høylydt mot den hensynsløse utnyttningen av naturen og mot faren for å utslette kloden ved bruk av atomvåpen. (Fra Wikipedia)